

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 100 90 80 70 60 50 40 30 20 10

× **En mærkelig Bise**

om Pigen

Birgithe Alslesdatter

fra Hallingdal,

som levede i utilladeligt Forhold med gift Mand

Peder Olsen Ringenele

af Aker Præstegjeld,

og var Medvinderste i det Mord han begik paa sin
Hustru, for hvilket han afvigte Høst blev henrettet,
medens hun hensattes til Strafarbejde paa Livstid
i Christiania Tugthus.

Forfattet af

Gjest Baardsen Sogndalsfjern.

—
—

Bergen, 1848.

Trykt paa Forfatterens Forlag

i Fr. P. Beyers Officin af Chr. Fr. Nissen.

V box 35 : 1031

Melodi: Elifa git i Marken om ic.

- Kom, Norges fromme Piger, kom!
Dg horer denne Sang,
Den handler om en Pige som,
Var ogsaa from engang.
2. Men tidlig hun forvilbet sig,
Hun snublede og gled,
D sorgfri Pige vogt du dig,
For saadan Daarlighed.
3. Er Nogen dig forlede vil
Paa Udyds brede Bei,
Bær stærk og laan ei Dret til,
Men fly, og følg ham ei.
4. Hvis ikke du hendrages let
I Lysters vilde Strøm,
Dg da før silbig angreer det,
Opvaft af syndig Drom.
5. Fra Barndoms Hjem i stille Dal,
Hun tidlig vandred' bort,
Dg troer hun Lykken finde skal;
Men al! den blev kun kort.
6. Med Haab og Mod og Dydens Fred
I ufordærvet Barm,
Hun stævned' hen mod fjerne Sted,
Ukjendt med Sorg og Harm.
7. Hun uerfaren var og ung,
Men glad og lykkelig; —
Hun ahned' ei den Skjebne tung,
Som snarlig vented' sig.

8. Hun vidste ei, en Slange træst
Paa hendes Bane laae,
At for hans Tale om og sledst,
Hun Offer blive maa.
9. Den Kjerlighed, som grunder sig
Paa Verbarhed og Dyd,
Som er for Gud behagelig
Dg skaber Held og Fryd,
10. Som sammenknytter Hjerterne
Hos Dvinde og hos Mænd,
Dg bli'er en sand Betsignelse
I hellig Egtestand,
11. Al! denne Jordens bedste Skat
Faldt ei i hendes Lod;
Et andet Maal var hende sat,
En Bei med Torne saa'd.
12. Hun blev forført, i Snaren bragt
Af viet Egtemand,
Som glemte Hustru, Eed og Pagt
Dg lovlig Egtestand.
13. Saasnart han fik Birgithe see,
Vanhellig Elskovslyst,
Bed Nyhedens Tillokkelse,
Antændtes i hans Bryst.
14. For strax at vinde hendes Gunst
Til List han Tilflugt tog,
Anvendte al sin Flid og Kunst;
Thi han var snu og klog.
15. Han kjendte Smigers Tryllemagt,
Benyttet sig af den,
Dg snart af hvert et Ord blev sagt,
Hun folte Virkningen.
16. Hun længe stred og kæmped mod,
Men blev tilsidst for svag,
Af Fristeren sig daare lod;
De taltes med hver Dag.

17. De mødtes tidt i Mark og Lund,
Hvort Alt var stilt og tyft;
De saaes mangen Aftenstund,
Af Maanens Skin belyst.
18. Verust af Elskovs Tryllerie,
Af syndig Kjerlighed,
Hun gav ham Alt, det var forbi,
Med Dyd og Hjertesfred.
19. Det første Skridt paa Udydsvei,
Var allerede gjort,
Snart fulgte fleer, de standsed ei,
Dg agted dem ei stort.
20. Forbuden Frugt har bedste Smag,
Et gammelt Ordsprog er,
Hun dvælte snart med Velbehag,
I hans Omarmelser.
21. Men Følgerne ei udeblev,
Dg Naad udtænkes maa,
Hvad ofte de i Vindom drev,
Ei længer' skjult kan gaae.
22. Med større Synd de dække vil,
Den mindre de begif,
Skjont Bold og Grusomhed skal til,
De Mod og Styrke fik.
23. O Gud! hvad er dog Mennesket?
Naar det forglemmer dig,
Bed Selybedrag det stufes let,
Dg dybt forvilder sig.
24. Det bukker strax for Fristelser,
Naar disse storme paa,
Forøve ofte Gjerninger,
Hvorfor man gyse maa.
25. Den brodefri, bedragne Liv,
Til Hinder var dem meest,
Hun maa, hun miste skal sit Liv,
Saa syntes de var bedst.

26. De taltes med i natlig Stund,
En grusom Plan blev lagt,
For evigt luffes skal den Mund,
Som svoer ham Trostabs Pagt.
27. Det blev besluttet mens de laae,
I syndig Favnetaag,
At Mordet som han vil begaae,
Fuldbyrdes næste Dag.
28. Med Dr paa Nakke Die gaaer,
Til Skoven har ham gjemt,
Hans Hustru følger lig et Faar,
Til Slagterbank bestemt.
29. Hun kjendte ei hans onde Naad,
Hun ubekymret gif;
Hun ahned ei hans Rædselsdaad
For Dødens Hug hun fik.
30. Hun blødende til Jorden faldt,
Dg sank i Dødens Favn,
Det sidste Ord hun fik udtalt,
Var Jesu dyre Navn.
31. Nu Morderen sig sikker troer,
Gaaer atter til sit Hjem,
Dg Ingen veed hans Brode stoer,
Thi listig gif han frem.
32. Men saae ham intet Menneske,
Guds Die saae ham dog,
Som stuer grant det skjulteste,
Dg Ingen end bedrog.
33. Sit blodbestænkte Morderstaal,
Han skjuler paa sin Bei
Men snart er foldt hans Syndemaal,
Skjøndt selv han troer det ei.
34. Vel føles ond Samvittighed
I syndbetyngt Varm,
Men den han troer at dysse ned
I sin Virgithes Arm.

- 35. Belæstet med en Syndevægt,
Saa stræksom og saa stær,
Han uforsagt og lige kjætt,
For Straf sig sikker troer.
- 36. Men at han sig forregnet har,
Det maa han snarlig see,
Som Gjerningen, saa Lønpen var,
Som begge ventede.
- 37. De skjule vil Misgjerningen,
Men see den blev dog klar,
Dybdages maa Forbrydelsen,
Naar Gud bestemt det har.
- 38. Og Straffen rammer dog tilsidst,
Enhver som ilde gjør,
Om ikke her, saa sikker hist,
Derom ei tvivles bør.
- 39. Den som udøser Næstens Blod,
Ham skal det samme see,
Med Liv for Liv skal gjøres Bod,
Til fuld Gjengjælfelse.
- 40. Saa var den Lov som Herren gav,
Som altid staaer ved Magt,
Forgaae skal Himmel, Jord og Hav,
Men ei hvad Gud har sagt.
- 41. Man længe saae med Gru og Skræk
Hos ham Forhærdelsen,
Hvormeget han trodsig bold og fræk,
Benægtet Gjerningen.
- 42. Omfider blev hans Sind dog vendt
Til Anger Bøn og Bod,
Dg Troens Lys i Hjertet tændt
For Verden han forlod.
- 43. Han gik til reen Bekjendelse,
Fortrydelsen blev stær,
Han bad om Guds Forbarmelse,
Han haaber den og troer.

- 44. Bødsfærdig gaaer han til sin Død,
Dg styrket ved den Trost,
At Blodet paa Golgatha flød,
Var og for ham udoft.
- 45. For jordisk Dom han ei med Skjel,
For Straffen staaes bør,
Men bede for hans arme Sjel,
I Jesu Navn vi tør.
- 46. For Bøddeler hans Hoved faldt,
Det rædsomt var at see,
O Gud! som seer og styrer Alt,
Bewar hvert Mennefte.
- 47. Birgitha som Medviderske,
I Fængsel vandre maa,
Til Straf og til Afstræffelse,
Sin Livstid der at gaae.
- 48. Der lyder hendes Klagerøst,
Fra Kummerfyldte Barm,
Hvor faaer det arme Hjerterøst,
For al sin Sorg og Harm.
- 49. Al hendes Fryd og Munterhed,
Dg glade Ungdoms-Liv,
Dg skjonne Haab og Sjelesfred
Blev knækket som et Siv.
- 50. Hun tabte Frihed Dyd og Alt,
I Livets friske Vaar,
Hun syndede og dybt hun faldt,
Som falmet Blomst hun staaer.
- 51. At Straf er Syndens visse Løn
Vi klarlig her kan see,
O vogt dig Pige ung og skjon!
For Verdens Skuffelse.
- 52. Vi hende ei fordomme tør,
Men hendes Gjærninger
Med Affky vi betragte bør,
Som christne Mennefter.

53. Hun sukker nu i Fængslets Braae
Dg der man haabe tor,
Hun dybt sit Feiltrin angre maa,
Dg sand Forbedring gjor.
54. Af Frelsens Kilde Jesum Christ
I ydmyg Bøn og Tro
Hun søge vil, og faae tilfødt
I Hjertet Trost og No.
55. Gud vil ei nogen Synders Død,
Men hver skal Redning see,
Som angergiven Synd fortvød,
Dg faae Tilgivelse.
56. Vi gaae i Fare hvor vi gaae,
Udsat for Fristelser,
Dg naar vi tro vi sikrest staae,
Vi tidt er Faldet nær.
57. Thi Alle Svagheds Børn vi er,
Vår egen Kraft er ring',
D staae os bi i Fristelser
Vor Gud! og Kraft os bring.
58. Vi bede dig i Jesu Navn,
Hold over os din Haand,
Dg tag os i din Naades Favn,
Veiled os ved din Naand!
59. Maaffe at hendes Frihedsdag
Sprinder aldrig meer.
For sidste Suk og sidste Slag.
Fra knuste Hjerte steer.
60. Men da, naar brister alle Baand,
Dg Fængslet aabnes maa,
Da lad o Gud den trætte Aand
En evig Frihed faae!